

Κοντά στον Χριστό

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΕΝΟΡΙΑΚΩΝ ΣΥΝΑΞΕΩΝ
ΓΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΙΕΡΑΠΥΤΝΗΣ ΚΑΙ ΣΗΤΕΙΑΣ

ΤΕΥΧΟΣ 51ο ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2009

Ὁ Προφήτης Ζαχαρίας, πατέρας τοῦ Τιμίου Προδρόμου

Ὁ Ζαχαρίας ἔζησε τὰ χρόνια τοῦ Ἡρώδη. Ἦταν ἱερέας τοῦ Θεοῦ, καί μάλιστα ὅπως πιστεύουν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἦταν Ἀρχιερέας πού ἔμπαινε στά Ἅγια τῶν Ἀγίων. Σύζυγός του ἦταν ἡ Ἐλισάβετ μέ τήν ὁποία ἦταν ἕνα πολύ ἀγαπημένο ἀνδρόγυνο. Ὅμως δέν εἶχαν παιδί καί παρακαλοῦσαν καθημερινά στήν προσευχή τους νά

τούς στείλει ἕνα παιδί, ἐπιδή τὰ χρόνια τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἡ ἀτεκνία θεωροῦνταν ντροπή καί ὄνειδος.

Μετὰ ἀπο πολλά χρόνια,

ὅταν ὁ Ζαχαρίας θύμιζε στό Ναό, τόν ἐπισκέφθηκε ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ καί τοῦ ἀνήγγειλε ὅτι ἡ σύζυγός του Ἐλισάβετ θά γεννήσει γιό καί τό ὄνομά του θά εἶναι Ἰωάννης. Ὅπως περιγράφει τό κατά Λουκᾶν Εὐαγγέλιο (στό Α' κεφ.), ὁ Ζαχαρίας δέν μπορούσε νά πιστέψει στά λόγια τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ, ἐπειδή τοῦ φάνηκαν παράδοξα καί ζητοῦσε ἐξηγήσεις γιά τό πῶς

θά γινόταν αὐτό, ἀφοῦ ἦταν καί οἱ δύο τους ἡλικιωμένοι, ἐνῶ ἡ γυναίκα του, ἡ Ἐλισάβετ, ἦταν στεῖρα.

Παρόλο πού ἀξιώθηκε νά δεῖ τόν Ἀρχάγγελο Γαβριήλ καί νά συνομιλήσει μαζί του δέν πίστεψε, γι' αὐτό ὁ ἄγγελος τοῦ εἶπε ὅτι θά μείνει κωφάλαλος μέχρι νά πραγματοποιηθεῖ ἡ ἀπόφαση τοῦ Θεοῦ. Πράγματι ἡ

Ἐλισάβετ συνέλαβε καί γέννησε ἕνα γιό, πού γεννήθηκε ἔξι μῆνες πρὶν ἀπό τόν Ἰησοῦ Χριστό. Ὅταν, τήν ὄγδοη ἡμέρα, ἔπρεπε νά δώσουν τό ὄνομα στό

νεογέννητο παιδί, ὁ Προφήτης Ζαχαρίας ἔγραψε πάνω σέ μία πλάκα τό ὄνομα Ἰωάννης καί ἀμέσως λύθηκε ἡ γλώσσα του. Μόλις ἀπέκτησε τή φωνή του ἀμέσως δοξολόγησε τόν Θεό καί τόν εὐχαρίστησε γιά τή μεγάλη του δωρεά. Μάλιστα προφήτευσε ὅτι τό παιδί θά ὀνομαστεῖ Προφήτης τοῦ Ὑψίστου καί θά προπορευθεῖ γιά νά προετοιμάσει τόν δρόμο τοῦ Κυρίου. Ὅντως, ὁ

Ἰωάννης ἀναδείχθηκε Πρόδρομος καί Βαπτιστής τοῦ Κυρίου καί θεωρεῖται σύμφωνα μέ τά λόγια τοῦ ἴδιου τοῦ Χριστοῦ ὁ μεγαλύτερος ὄλων τῶν Προφητῶν.

Ἡ χάρις αὐτῆ ἔγινε ἀπό τόν Θεό στόν Ζαχαρία, διότι αὐτός ἦταν δίκαιος ἀπέναντι στό Θεό καί ζούσε σύμφωνα μέ ὅλες τίς ἐντολές καί τά προστάγματα τοῦ Κυρίου, χωρίς νά μπορεῖ κανεῖς νά τόν κατηγορήσει γιά κάποια σοβαρή ἔνοχη. Ὁ Προφήτης Ζαχαρίας, ἐπειδή μετανόησε γιά τή δυσπιστία του, δέν ἔχασε τό χάρισμα τῆς προ-

φητείας. Ὅπως ἀναφέρει στήν προφητεία του ὁ Θεός ἐπισκέπτεται μέ τήν ἀγάπη του τό λαό ὅταν μετανοεῖ εἰλικρινά. Τότε τοῦ δίνει ἄφεση ἁμαρτιῶν, γιά νά συνεχίσει νά Τόν λατρεύει «ἐν ὁσιότητι καί δικαιοσύνη». Ὁ Προφήτης Ζαχαρίας εἶχε μαρτυρικό τέλος, ἀφοῦ τόν σκότωσαν ἀνάμεσα στό Ναό καί τό Θυσιαστήριο.

Ἡ μνήμη του τιμᾶται ἀπό τήν Ἐκκλησία μας στίς 5 Σεπτεμβρίου.

Κατηχητικό Σχολεῖο Ἐνορίας
Ἁγίου Γεωργίου πόλεως Σητείας

Οἱ ἄγιοι καί τὰ Ζῶα Φίδι κάνει παρέα στόν π. Παῖσιο τόν ἀγιορείτη

Μία ομάδα ἀπό ἔξι ἄτομα πῆγαν στό Ἅγιον ὄρος νά συναντήσουν καί νά γνωρίσουν τόν Γέροντα Παῖσιο, τό ἔτος 1974, μία ἐβδομάδα πρὶν ἀπό τήν εἰσβολή τῶν Τούρκων στήν Κύπρο. Τότε δέν ἦταν ἀκόμα καί τόσο γνωστός ὁ Γέροντας.

Οἱ ἐπισκέπτες ἀκολούθησαν ἕνα στενό μονοπάτι γεμάτο χαμόκλαδα καί βρέθηκαν σέ μιά Καλύβη. Εἶδαν ἕνα γεροντάκι μέ τριμμένο ράσο πού ἔσκαβε. Κάποιος ἀπό τήν παρέα ρώτησε:

-Ποῦ εἶναι ὁ Γέροντας Παῖσιος;
-Ἐδῶ εἶναι, ἀπάντησε τό γεροντάκι.

Τούς ἀνοίξε τήν πόρτα, μπήκαν καί προσκύνησαν. Ὅταν βγήκαν, εἶδαν τόν μοναχό πύο περιποιημένο. Κι ἐκεῖνος, πού εἶχε ρωτήσῃ τήν πρώτη φορά, ξαναρώτησε:

-Ποῦ εἶναι ὁ π. Παῖσιος;
-Ἐσεῖς ἦρθατε νά δεῖτε ἕνα μεγάλο καρπούζι καί βρήκατε ἕνα νεροκόλοκυθο, ἀπάντησε ὁ μοναχός.

Ὅλοι κατάλαβαν τότε, ὅτι βρίσκονταν μπροστά στόν Πατέρα Παῖσιο.

Κάθησαν κάτω ἀπό μιά ἐλιά, ἄλλοι σέ πέτρες καί ἄλλοι στά χόρτα. Τό τί ἀκολούθησε δέν περιγράφεται. Ἡ συζήτηση ἦταν μιά πνευματική πανδαισία. Εἶχε τήν πύο κατάλ-

ληλη, φωτισμένη καί πνευματική ἀπάντηση στίς ἐρωτήσεις καί τίς ἀπορίες τῶν ἐπισκεπτῶν.

Μετά ἀπό συζήτηση μιᾶς ὥρας, μέσα ἀπό τὰ χαμόκλαδα, ἐφανίστηκε ἕνα τεράστιο φίδι. Δενδρογαλιά πρέπει νά ἦταν.

-Φίδι, φίδι! φώναξε κάποιος ἀπό τήν παρέα καί πετάχθηκε ἐπάνω παίρνοντας μιά πέτρα στό χέρι του.

Ὁ Γέροντας τούς καθυσάχασε λέγοντας:

-Μήν τό πειράζετε, αὐτό ἔρχεται νά μοῦ κάνει παρέα.

Σηκώθηκε, πήρε ἕνα τενεκεδάκι, τό γέμιζε νερό καί τό ἄφησε πύο πέρα. Ἀφοῦ τό φίδι ἦπιε νερό, ὁ π. Παῖσιος τοῦ εἶπε:

-Φύγε τώρα, ἔχω παρέα.

Ἀμέσως τό φίδι, ὑπακούοντας, χάθηκε στά χόρτα ἀθόρυβα, ὅπως εἶχε ἐφανισθεῖ. Ὅλοι ἔμειναν ἀναυδοί. Τό γεγονός αὐτό καί ἡ συζήτηση πού εἶχε προηγηθεῖ χαράχθηκαν βαθεῖα στήν ψυχή τους. Ἐπιπλέον ὁ Γέροντας τούς ἐπέσήμανε προφητικά τά γεγονότα πού ἀκολούθησαν μέ τήν εἰσβολή τῶν Τούρκων στήν Κύπρο.

(Βίος Γέροντος Παΐσιου τοῦ Ἁγιορείτου, ἀπό τό βιβλίο τοῦ Σίμωνος Μοναχοῦ, «Ἡ ζωοφιλία τῶν Ἁγίων καί ἡ ἀγιοφιλία τῶν ζῶων»).

Οι ἀπορίες μας...

-Τί εἶναι ὁ «ἀέρας» καί τά «καλύμματα»;

-Ὁ «ἀέρας» εἶναι ἕνα κομμάτι τετράγωνο ὕφασμα μέ τό ὁποῖο ὁ ἱερέας ἀερίζει πάνω ἀπό τόν Ἅγιο Δισκάριο (κυκλικός μεταλλικός δίσκος ὅπου τοποθετεῖται ὁ «ἀμνός», δηλ. ὁ Ἅγιος ἄρτος, καί οἱ μερίδες ἀπό τήν προσκομιδή) καί τό Ἅγιο Ποτήριο (σκευός πού χρησιμοποιεῖται γιά τή μετάληψη ἀπό τούς πιστούς) τήν ὥρα πού λέγεται τό Σύμβολο τῆς Πίστεως κατά τή διάρκεια τῆς Θείας Λειτουργίας. Μέ τόν «ἀέρα» καλύπτονται ὁ ἅγιος δίσκος καί τό

Ἅγιο Ποτήριο κατά τήν προετοιμασία τοῦ ἄρτου καί τοῦ οἴνου γιά τή Θεία Λειτουργία στήν Ἱερά Πρόθεση. Στή Μεγάλη Εἴσοδο ὁ Ἱερέας ἢ ὁ Διάκονος φέρει τόν «ἀέρα» στήν πλάτη του καί μετά τήν ἀπόθεση τοῦ ἁγίου δίσκου καί τοῦ Ἁγίου Ποτηρίου στήν Ἁγία Τράπεζα τά καλύπτει μ' αὐτόν. Ὅπως καί τά καλύμματα, ἔτσι καί ἀέρας, συμβολίζουν τά σπάργανα τοῦ Θεοῦ Βρέφους, μέ τήν ἔννοια ὅτι καλύπτουν τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πού βρίσκεται πάνω στόν ἅγιο δίσκο, ὁ ὁποῖος συμβολίζει τή φάτνη ὅπου γεννήθηκε ὁ Χριστός. Τό κάλυμμα τοῦ δίσκου καί τό κάλυμμα τοῦ Ποτηρίου εἶναι μικρά καλύμματα ἀπό ὕφασμα σέ σχῆμα σταυροῦ, συνήθως κεντημένα περίτεχνα, μέ τά ὁποῖα καλύπτονται ὁ ἅγιος δίσκος καί τό Ἅγιο Ποτήριο γιά νά προστατευθοῦν ἀπό ἔντομα ἢ ὄ,τιδήποτε ἄλλο.

ΚΡΗΤΙΚΑ ΛΑΪΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ἡ ἱστορία τοῦ παραμυθιοῦ...

Ὅταν ἔπλασε λέει ὁ Θεός τόν κόσμο, ἔπλασε καί τοῖ πρώτους ἀνθρώπους, τόν Ἀδάμ καί τήν Εὐά. Κι αὐτοῖ ἐκάμανε ὕστερα πολλά παιδιά καί πληθύνανε οἱ ἀνθρώποι. Ἀλλά μή θαρρεῖτε πώς τά πρῶτα παιδιά στή γῆς εἶχανε παραμύθια, ὅπως ἔχομε ἐμεῖς σήμερο καί τά λέμε καί περνᾶ ἡ ὥρα μας. Δέν εἶχανε. Καί ἦτονε δυστυχισμένα τά παιδιά τότε, πού δέν εἶχανε παραμύθια. Καί μιά μέρα ἐπήρνε, λέει μιά γριά ὅλα τά παιδιά κι ἐπήγανε στό Θεό καί τόν ἐπαρακαλέσανε νά τῶσε δώσει ἕνα δῶρο, κατιτίς τελοσπάντων, πού νά τό παίζουνε, νά περνᾶ ἡ ὥρα τους. Καί ὁ Θεός τά λυπήθηκε καί τούς ἔφτιαξε «ἕνα παραμύθι στρογγυλό σάν τό ροβίθι» καί τό ἔδωσε τση γριάς νά τό κρατεῖ καί τό πήρνε κι ἐφύγανε κι ἐγυρίσανε στά σπίτια τους.

Τό παραμύθι πού τούς ἔδωκε ὁ Θεός ἦταν κι αὐτό σάν μικρό παιδί, μόνο πώς εἶχε μικρά-μικρά ποδαράκια καί μικρά μικρά χε-

ράκια κι ἦταν στρογγυλό σάν τό βόλι. Ἀλλά ἐμίλουσε σάν τούς ἀνθρώπους κι ἐπηδοῦσε κι ἔλεγε ἀστεῖα καί ἔκανε πολλά πράγματα καί παίζανε τά παιδιά μαζί του κι ἐπερνοῦσε ἡ ὥρα τους. Καί ἀγαπούσανε τόσο πολύ τά παιδιά πού τό ταΐζανε κάθε μέρα, ὅ,τι καλό εἶχανε στό σπίτια τους. Κι ἄρχιξε, λέει, τό κακορίζικο νά μεγαλώνει καί νά χοντραίνει ἀπό τό πολύ φαί. Καί ἐνῶ στήν ἀρχή ἔπαιζε μέ τά παιδιά καί κηδοῦσε καί χόρευε, ὕστερα δέν ἐμποροῦσε νά παίξει μπλιό (=πιᾶ). Ἐγίνηκε μεγάλο-μεγάλο, ὁ λοστρόγγυλο καί παχουλό καί δέν ἐμποροῦσε νά κουνήσει.

Ἐσταματήσανε ὕστερα τά παιδιά νά τό κάβουνε παρέα καί νά παίζουμε μαζί κι ἀρχίζανε πάλι νά ἔναι στενοχωρημένα καί λυπημένα. Αὐτά δέν ἐμποροῦσανε νά ξαναπᾶνε στό Θεό, γιατί ἡ γριά πού τά εἶχε πάει τήν πρώτη φορά, εἶχε πεθάνει, μά ὁ Θεός ἤξερε εἶναι γίνεται στόν κόσμο καί βᾶ-

νει μιά ιδέα «στό παραμύθι». Καί ἕνα πρωί πού ξύπνησε λέει στοῦ ἀνθρώπου:

«Θέλω νά μέ βγάλετε στήν κορφή ἑνοῦς βουνοῦ νά δῶ κι ἐγώ τόν κόσμο ἀπό ψηλά, νά τότε καμαρώσω, γιατί ἀμοναχό μου δέν μπορῶ νά βγῶ. Γιατί μοῦ λέτε πῶς εἶναι μεγάλος, μοῦ λέτε πῶς εἶναι ὠραῖος, μοῦ λέτε, μοῦ λέτε... πολλά πράματα. Μά ἐγώ θέλω νά τότε δῶ μέ τά ἴδια μου τά μάθια».

Δέν ἐθέλανε ἐδά οἱ ἀνθρώποι νά τοῦ χαλάσουνε τό χατήρι, γιατί τό ἀγαπούσανε πολύ, καί ἐδεχτήκανε νά τά βγάλουνε στό βουνό. Κι ἕνα πρωί ἀρχίζανε καί τό σπρώχνανε καί τό τσουρλούσανε σιγά σιγά σάν τή μπάλα καί τό βγάλανε στήν πλαγιά τοῦ βουνοῦ. Σέ τρεῖς μέρες καί σέ τρεῖς νύκτες τό χανε ἀνεβάσει στήν κορφή ἑνοῦς βουνοῦ.

Κι ἐπόμεινε, λέει, «τό παραμύθι» ὀλοχάσκωτο (μέ ὀρθάνοικτο τό στόμα) νά κοιτάζει ἀπό κεί πάνω. Καί μέ τά ποδαράκια

του ἐμεταπατοῦσε κι ἐγύριζε γύρου γύρου κι ἐκαμάρωνε τόν κόσμο. Κι ἐκεῖ στό μεταπάτημα ἐπάνω, πού ἦτανε κουρασμένοι κι οἱ ἀνθρώποι καί δέν τό προσέχανε, μιά στιγμὴ γλιστρᾶ καί πέφτει κι ἐντάκαρε (ἄρχισε) νά τσουρλᾶ (κατρακυλᾶ) καί νά πηγαίνει στό χύμα (στήν κατηφόρα). Κι ἐτσοῦρλα κι ἐτσοῦρλα κι ἐτσοῦρλα καί βρίσκεται μπροστά ἑνας γκρεμός καί πέφτει ἀπό τόν ἐγκρεμό καί πάει κάτω χίλια μέτρα καί χτυπᾶ σέ ἕνα χαράκι καί γίνεται χίλιες χιλιάδες κομμάτια κι ἐσκορπίσανε νάι πιάσανε τόν κόσμο. Καί καθένα ἀπό αὐτά τά κομματάκια ἐμεγάλωσε καί ἐγένηκε ἕνα καινούργιο «παραμύθι» κι ἔχομε σήμερα πολλά παραμύθια καί τά λέμε καί περνᾶ ἡ ὥρα μας.

Μανώλης Πηγιᾶκης

(ἀπό τό βιβλίον τοῦ Ἀριστοφάνη Χουρδάκη, Παραμύθια Ἐπαρχίας Ἱεράπετρας).

Ἐδῶ γελάμε...

Πῶς μετροῦν τά πρόβατά τους οἱ Πόντιοι;
-Μετροῦν τά πόδια ὄλων τῶν προβάτων
καί τά διαιροῦν μέ τό τέσσερα!

Πῶς πέθανε ἡ τελευταία Πόντια ἀρκούδα;
-Ἀντί σέ χειμερία νάρκη ἔπεσε σέ γεμμα-
νική νάρκη!

Πῶς ἀνοίγουν οἱ Πόντιοι ἀστυνομικοί
τίς μύρες;

-Φωνάζοντας «Ἀστυνομία! Ἀνοίξτεεε!!!».

Γιατρέ μου δέν εἶμαι καθόλου καλά, λέει
ὁ Πόντιος. Ἀκούω φωνές ἀλλά δέν βλέπω
κανέναν.

-Καί πότε σᾶς συμβαίνει αὐτό;

-Κάθε φορά πού μιλάω στό τηλέφωνο!!!

-Πόσα ἄτομα δουλεύετε ἐδῶ;

-Μέ τόν μάστορα ἐπτά.

-Καί χωρίς τόν μάστορα;

-Ἄστα... χωρίς τόν μάστορα κανένας δέν

δουλεύει.

Στήν τάξη ἔρχεται ἕνας μαθητής.

Ἐπί πού μᾶς ἦρθες παιδί μου; ρωτᾶ ἡ δασκάλα.

-Ἀπό τό Διδυμότειχο.

Πολύ ὠραία. Ἐλα τώρα νά μᾶς τό γράψεις
στόν πίνακα.

-Συγγνώμη κυρία, ἔκανα λάθος. Ἐπί τήν
ἄρτα ἦρθα...

Ἡ δασκάλα ρωτᾶ τόν Τοτό:

-Ἐχεις 32 Εὐρώ στόν κουμπαρά σου κι
ἔρχεται ὁ ἀδελφός σου καί σου παίρνει τά
δύο. Τί θά σου μείνει;

-Τό παραπόνον!

Ἐπί μπαιμπάς: Ἐραψες τό κουμπί στό σακάκι
μου, πού σου εἶχα πεί, Μαρία;

Μαρία: Εἶναι ἐντάξει μπαιμπά. Ἐπειδή δέ
βρήκα κουμπί, ἔραψα τήν κουμπότρυπα.

Τάσος: Μαμά, ό Νίκος έδωσε πάλι τόν τε-
νεκέ στην ούρά του γάτου.

Μαμά: Κι έσύ γιατί δέν τόν έμπόδισες;

Τάσος: Δέν μπορούσα γιατί κρατούσα τό
γάτο.

Κάποτε ό Καραγκιόζης όνειρευόταν πώς
έτρωγε μακαρόνια. Τά μακαρόνια όμως
δέν είχαν τυρί καί, λαίμαργος όπως ήταν,
παρακαλούσε καί ζητούσε τυρί. Άλλά εκεί-
νη τή στιγμή ξυπνά καί βλέποντας ότι
ήταν όνειρο λέει στόν έαυτό του.

Τί τό θελες, κακομοίρη μου, τό τυρί; Δέν
τά τρωγες σκέτα δίχως τυρί;

“Ένας Πόντιος έπισκέπτεται κάποιο φίλο
του, έπίσης Πόντιο, καί τόν βρísκει νά δια-
βάζει.

-Τί διαβάζεις; τόν ρωτά;

-Νά μαθαίνω νά διαβάζω μέ τό σύστημα
τών τυφλών.

-Καί γιατί; Έχουν τίποτα τά μάτια σου;

-Όχι... Άλλά ή Δ.Ε.Η. έκανε τόσο ακριβό
τό ηλεκτρικό τώρα τελευταία...

Μās είπανε στό σχολείο, πώς ή γή γυρίζει
γύρω από τόν ήλιο.

-Καί τή νύκτα πού δέν ύπάρχει ήλιος; Τί
κάνει ή γή;

-Κοιμάται.

Ό μικρός έπιστρέφοντας από τό σχολείο
όλος χαρά φωνάζει:

-Μαμά, μαμά! Σήμερα έχω τή γιορτή μου.

-Πώς σοϋ ήρθε τέτοια ιδέα παιδί μου;

-Μά, νά, ό δάσκαλος μου τράβηξε τό αυτί!

Δινίγματα

1. Βέλη ρίχνει, δέν τρυπάνε, όπου πέσουν πάνω σπάνε. Τί είναι;
2. Δίχως πόδια κι όμως τρέχει, δίχως χέρια καί παλεύει. Όπου ύψωμα εκεί τρέχει, για
νά άνέβει. Τί είναι;
3. Γούρνα μου πελεκητή μαρμαρένια καί χυτή, έχεις μέσα μαϋρα ψάρια καί γλυκό κρα-
σί. Τί είναι;
4. Γύρω-γύρω κάγκελα καί μέσα ή κόρη κελαηδεί.
5. Μέ τρώγεις καί σέ καίω, φωτιά όμως δέν είμαι. Η ὄψη μου είναι μαύρη κι ούτε κι
άράπης είμαι. Τί είμαι;
6. Είναι δύο συντρόφοι πού διαρκώς δουλεύουν μαζί κι όμως ένας τόν άλλο δέν βλέ-
πει. Ποιοί είναι;
7. Καμμιά αντίρρηση... καλά καί χωράει μέσα πολλά. Μά όταν «θι» δέν του κολλήσεις,
δέν μπορείς νά τό κρατήσεις.
8. Τό ένα φέγγει άχνά στή γή, τό άλλο άχνά στόν ουρανό. Μά κατάληξη έχουν -άρι καί
τά δύο. Τί είναι;
9. Βάζει μαύρα καί τά βγάζει, μά ξανά θά τά φορέσει. Φως άνάβει κι αυτή φεύγει, τό
σκοτάδι τής άρέσει. Τί είναι;
10. Τό λύνεις στέκεται, τό δένεις περπατάει. Τί είναι;
11. Όταν βλέπω δέν τό βλέπω καί τό βλέπω όταν δέν τό βλέπω. Τί είναι;
12. Μέ τό κυνήγι αν καί ζω, στους λόγγους δέν πηγαίνω, ψαρᾶς δέν είμαι, μά παντού
τά δίχτυά μου τά σταίνω. Τί είναι;
13. Στέκομαι όταν στέκεσαι, κινούμαι, όταν κινείσαι, αδύνατο νά είμαι, όπου έσύ δέν
είσαι.

Κατηχητικό Σχολείο Ένορίας Εύαγγελισμοϋ Θεοτόκου πόλεως Σητείας

ἀπροσδόκητα δινίγματα

1. Τί εἶναι αὐτό πού μόλις τό βρέξεις σφίγγει;
2. Τί εἶναι αὐτό πού μόλις τοῦ ρίξεις νερό ἀντί νά σβήσει ἀνάβει;
3. Πῶς λέγεται ὁ Γάλλος μπαμπάς;
4. Ποίος τρέχει χωρίς νά ἔχει πόδια;
5. Πῶς λέγεται τό χαρτί ἀπό γυαλί;
6. Ποιοί δέν εἶχαν Πατέρα καί Μητέρα;
7. Τί εἶναι ἐκεῖνο πού ὄσο ἀδειάζει μεγαλώνει;
8. Ποιό πράγμα γεννιέται μεγάλο καί πεθαίνει μικρό;
9. Ποιά λέξη ἔχει ἔξι ὄχι;
10. Πῶς λέγεται αὐτός πού ἔχει δύο μάτια;
11. Ποιό μέρος τοῦ προσώπου μας θυμίζει πόλεμο;
12. Ποιοί θά ἤθελαν νά εἶναι μονόφθαλμοι;
13. Ποιό γυναικεῖο ὄνομα διαβάζεται καί ἀπό τήν καλή καί ἀπό τήν ἀνάποδη.
14. Ποιό φρούτο ἀναστενάζει γιά λάδι;
15. Ποτέ δέ μιλεῖ, κι ὅμως πάντοτε πολλὰ λέει.

Χρωματῆστε τήν εἰκόνα τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης, πού κρατοῦν τόν Τίμιο Σταυρό.

Στίς 14 Σεπτεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τήν μεγάλη ἑορτή τῆς παγκόσμιας ὑψωσης τοῦ Τιμίου καί ζωοποιοῦ Σταυροῦ, πάνω στόν ὁποῖο σταυρώθηκε ὁ Χριστός γιά τή σωτηρία ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Χρωμάτισε μέ τίς ξυλομπογιές ἢ τούς μαρκαδόρους σου τό ἱερό αὐτό Σύμβολο τῆς ὀρθοδοξίας καί τούς Ἁγίους Κωνσταντῖνο καί τή μητέρα του Ἑλένη, πού βρῆκαν τόν Τίμιο Σταυρό τοῦ Κυρίου μας στά Ἱεροσόλυμα.

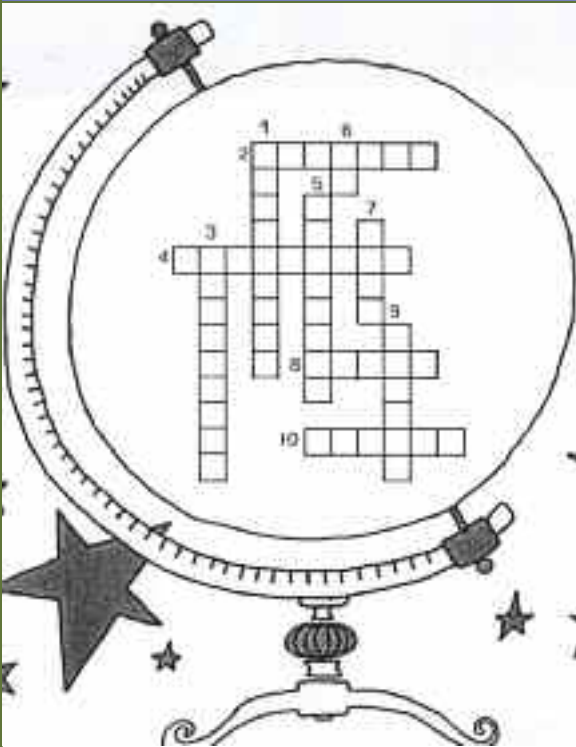

Κρυπτόλεξο: Τά 12 πουλιά

Κ	Α	Ρ	Δ	Ε	Ρ	Ι	Ν	Α	Τ	Η	Ξ
Ο	Γ	Ε	Γ	Λ	Α	Ρ	Ο	Σ	Τ	Α	Π
Υ	Ε	Α	Τ	Ο	Φ	Τ	Ρ	Υ	Σ	Ε	Ε
Κ	Ρ	Ν	Η	Ο	Χ	Θ	Ο	Σ	Ο	Ρ	Ρ
Ο	Α	Υ	Σ	Δ	Σ	Σ	Ο	Σ	Δ	Ε	Δ
Υ	Κ	Ψ	Σ	Π	Ο	Υ	Ρ	Γ	Ι	Τ	Ι
Β	Ι	Κ	Ο	Μ	Α	Ν	Ο	Ε	Χ	Ε	Κ
Α	Η	Κ	Α	Ν	Α	Ρ	Ι	Ν	Ι	Υ	Α
Γ	Ζ	Π	Ε	Λ	Ε	Κ	Α	Ν	Ο	Σ	Ω
Ι	Α	Κ	Ρ	Γ	Θ	Υ	Μ	Ι	Α	Η	Ψ
Α	Π	Α	Π	Α	Γ	Α	Λ	Ο	Σ	Ρ	Η
Π	Ξ	Η	Τ	Η	Ω	Σ	Η	Χ	Η	Μ	Α

Νά βρείτε οριζόντια, κάθετα και διαγώνια δώδεκα γνωστά πουλιά.

Σταυρόλεξο

1. Μιά εποχή του έτους.
2. Λέγεται και σελήνη.
3. Άστερι πού τό βλέπουμε στον ούρανό πρίν ξημερώσει.
4. Έποχή του έτους πού έχει πολλά φρούτα.
5. Έτσι λέγεται κάθε ούράνιο σώμα πού πλανιέται γύρω από τον ήλιο.
6. Ζοῦμε πάνω σ' αυτή.
7. Ένας πλανήτης πολύ κοντά στη γή.
8. Δεσπόζει στον ούρανό τήν ημέρα.
9. Άστερίσκος πού αναφέρεται πολύ στη δημοτική μας ποίηση.
10. Πασχαλιάτικη εποχή του έτους.

Κατηχητικό Σχολείο Ένορίας
Άγίας Φωτεινής Ιεράπετρας